

Bill si sbalil věci a sundal rukavice. „Tak,“ řekl. „Už budu muset jít. Ještě jednou děkuju, že jste se o ně postarali. Myslím, že váš ostrý zrak a rychlé rozhodnutí zachránily těm sovičkám život, Janku. Zasloužíte si pochvalu.“

„Děkujeme,“ pronesl Janek a cítil, že se při té chvále začervenál. Páni. To je super – slyšet, že on a Tom zachránili čtyři sovy! Nakoukl do krabice a litoval, že Bill už musí odjet. Přišlo to zničehonic. „Mějte se, sovičky,“ zašeptal.

Bill vložil krabici do speciální přepravy a pak ji spolu s boxem na náradí odnesl do auta. „Tak nashle,“ zavolal, zamával a nastartoval auto.

Maminka, Janek a Emma stáli ve dveřích a sledovali, jak odjíždí. Emma byla očividně zklamaná. „Chtěla jsem jim dát jména,“ řekla. „Kulíšek, Nenasyta, Kulička a... a...“ Zamračila se a snažila se vymyslet další. „A Prcek.“

„To jsou krásná jména, Emčo,“ pochválila ji maminka. „Nechceš ty sovičky nakreslit? Obrázek můžeme poslat Billovi do útulku. Mohl by ho pověsit vedle jejich krabice.“

Emma okamžitě odběhla, ale Janek se nepohnul z místa. Sledoval, jak dodávka mizí v zatáčce a bylo mu smutno, že sovi dobrodružství skončilo.